

Ἐφίνοιεν τ' ἀμίλητα, τὰ τρισάθα παλάτια.
 Νά! κ' ἡ Ζαφεῖρω ἡ λυγρῇ, με ζαφεῖρένια μάτια,
 Νά! κ' ἡ Μαργάρω ἡ ὠμορφῇ, με κάτασπρα δοντάκια,
 Κ' ἡ Μαυρομάλλω, με μαλλιά μαύρα σάν τὰ κοράκια.
 Μ' ἀπ' ὄλαις ὠμορφότερη, νεράϊδα χρυσομάλλω,
 Προβάλλει κ' ἡ βασίλισσα, ἡ ζηλεμένη Κάλλω.

Μὰ πῶς εἶν' ἔτσι ἀμίληται, πῶς στέκουν, δὲ σαλεύουν
 Καὶ 'ς τ' ἀργυρόφωτα νερὰ δὲν παίζουν δὲν χορεύουν;
 Ἄλλαις βραδυσταῖς τὸ φύσημα τοῦ βραδυνοῦ τοῦ ἀγέρα
 Ἐφερνε γέλο.α καὶ φωναῖς 'ς τὴ λίμνη πέρα, πέρα.
 Κί' αὐτὴν τὴ νύχτα μοναχὰ τὴ μοσχομυριομένη
 Πῶς ἔτσι ἀσάλευτη, βουθῇ, κάθε νεράϊδα μένει;

Μὰ νά! ἡ Κάλλω γύρω της τοῖς ἀδελφαῖς της κράζει
 Καὶ λέει με θλιθερῇ φωνῇ καὶ βαρυανάστενάζει:
 «Νεράϊδες, νύφαις τοῦ νεροῦ καὶ νερογεννημένας,
 Ὄμορφαις μέσ' 'ς τοῖς ὠμορφαῖς κί' ὅμως τυρανισμένας,
 Χρόνια πολλά περάσανε, χρόνια πολλά ποῦ ζοῦμε,
 Χρόνια πολλά ποῦ ἀχόρταστα κί' ἀνέλπιδ' ἀγαποῦμε.

Εἶναι ἡ ἀγάπη μας πικρῇ, πικρὰ καταραμένη.
 Κ' ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπήσωμε 'ς τὰ χέρια μας πεθαίνει.
 Πόσαις φοραῖς τραθήξαμε μέσ' 'ς τοῦ νεροῦ τὰ βάθη
 Λεβέντες γιὰ νὰ σθύσουνε τοῦ στήθους μας τὰ πάθη!
 Μὰ πρὶν προθάσουν νὰ μᾶς 'δοῦν καὶ πρὶν νὰ μᾶς μιλήσουν
 Ξεψύχησαν δὲν μπόρεσαν οὔτε στείγη νὰ ζήσουν!

Ἔτσι βαρέθηκα νὰ ζῶ καὶ βέλω νὰ πεθάνω,
 Κ' ἀνοῦστε, κόραις λυγεραῖς, ἀκοῦστε τί θὰ κάνω.
 Ἐρέτε τί μᾶς ἔγραψεν ἡ μοῖρα μας ἡ μαύρη:
 Νεράϊδα 'ξύπνιαν ἡ αὐγὴ ἄν ποτε τύχη ναύρη,
 Κ' ἄν τὴν προθάσῃ νὰ τὴν 'δῇ ὁ ἥλιος ποῦ προβάλλει
 Εὐθύς νὰ σθύσουν, νὰ γαθοῦν τ' ἀτίμητὰ της κάλλη.

Ἐδῶ λοιπὸν ὡς τὴν αὐγὴ θὰ παίξω, θὰ χορέψω,
 Γιὰ πρώτη κ' ὕστερη φορὰ τὸν ἥλιο θ' ἀγναντέψω.
 Κ' ὅποι' ἀδελφῇ βαρέθηκε ζωὴ τυρανισμένη
 Ἄς ἀρχινήσῃ τὸ χορὸ τὸν ἥλιο νὰ προσμένῃ.
 Ἀὐτὰ εἶπεν ἡ βασίλισσα καὶ τὸ χορὸν ἀρχίζει,
 Κ' ὄλαις ἡ ἄλλαις ἔωθηκαὶς χορεύουν με τὴν Κάλλω
 Τὴ λυγερῇ πεντάμορφη νεράϊδα χρυσομάλλω.

Τὸν ὕστερό τους τὸ χορὸν ὡς τὸ πρῶτ' χορεύουν
 Καὶ με τὴν Κάλλω τὸ πρῶτ' τὸν ἥλιον ἀγναντεύουν
 Τῆς εἶδε ὁ ἥλιος!—σθύσανε τὰ ἔωτικὰ τους κάλλη.
 Ἄπ' τὸ νερὸ γεννιῆθηκαν, νερὸ γεννῆκαν πάλι.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Δηλαδή αὐτὸν τὸν Σωκράτη, μ' ὄλον τὸ σέβας ὅπερ
 τοῦ ὀφείλομεν, ἐγὼ τοῦλάχιστον ἂν τὸν εἶχα θὰ τὸν
 κατεδικάσα ὄχι εἰς τὸ κώνειον ἀλλ' εἰς κάτι σκλη-
 ρότερον. Φρικωδεστέραν ἐφεύρεσιν καὶ συμβουλήν
 αὐτοῦ τοῦ Γίνωθι σαύτον, ὅπερ ὡς κυρίαν βί-
 σιν τῆς φιλοσοφίας του παρήγγελλε, δὲν ἤξεύρω
 ἄλλην, λαμβανομένου ὡς ἀναμφισδητήτου ἀξιώματος
 ὅτι τὸ νὰ γνωρίζῃς σεαυτὸν δὲν σημαίνει ὅτι καὶ δύ-
 νασαι νὰ τὸν συγκρατήσῃς. Ὁ φιλόσοφος συνιστῶν
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσπαθοῦν νὰ γνωρίσουν
 ἑαυτοὺς εἶνε ὡς νὰ τοῖς συνίστα νὰ προσθέσουν εἰς
 τὰ βάσανά των ἄλλο ἓν, καὶ τὸ χειρότερον, ἀφοῦ ἡ
 γνώσις αὐτῶν ἐλάχιστα μὲν θὰ τοὺς ἐβόηθει
 νὰ γίνωνται κύριοι τῶν γεγονότων, θ' ἀφήρει δ' ἅμα
 ἀπ' αὐτῶν τὰς ἡδονὰς τῆς ἀσυνειδησίας—τὰς ὑψί-
 στας ἐξ ὧν δύνανται νὰ ὑπάρξουν.

ΙΞΙΩΝ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΝΑΦΙΩΤΙΚΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τὰ Ἀναφιώτικα, ὡς εἶπομεν, ἔχουσιν ἐν συνό-
 λῳ κάτι τερπνὸν ἐν τῇ ξηρᾷ ἅμα καὶ χαριέσση
 αὐτῶν ὄψει. Δὲν εἶνε παρὰ μία μικρὰ συνοικία,
 συζῶσα ἀδελφικῶς κατὰ μικρὰ διαμερίσματα
 ἐνὸς χαμηλοῦ ἀλλὰ εὐρέως κτιρίου. Τὴν μόνην
 δὲ διαφορὰν τὴν ὁποῖαν δύναται τις νὰ παρα-
 τηρήσῃ ἐπ' αὐτοῦ εἶνε ὅτι τὰ διαμερίσματα, τὰ
 κελλία ταῦτα, με τὴν ἀνάρροπον θέσιν καὶ κλίσιν
 των, φαίνονται ὡσεὶ πεφοβισμένα καὶ συνεσφη-
 ναμένα μεταξὺ των, φροντίζοντα ν' ἀποτελέσωσιν
 ἐν ὄλον ὡσεὶ ἐν τῇ ἐνώσει μόνη εὐρίσκοντα τὴν
 σωτηρίαν των. Καὶ τοῦτο δύναται τις νὰ διακρίνῃ
 καλλίτερον ἐὰν εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ συνοι-
 κισμοῦ, μεταξὺ τῶν οἰκίσκων, εἰς τοὺς δρομί-
 σκους του.

Ἄλλὰ τ' Ἀναφιώτικα δὲν ἔχουν δρομίσκους·
 ἓνα μόνον βλέπεις πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος ἐρ-
 χόμενον ἐπικλινῆ ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς,
 ἐσακμμένον ἐπὶ τοῦ βράχου, στηριζόμενον διὰ
 λιθίνου τοίχου καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου συγκοι-
 νωνοῦσι τέσσαροι πέντε οἰκίσκοι, οἱ πλέον καλ-
 λίτεροι καὶ οἱ πλέον ἐλευθέρων ἔχοντες τὴν θέ-
 σαν· βλέπεις καὶ ἓνα ἄλλον ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς
 δυσμὰς ἐρχόμενον, ἀπὸ τοῦ ναῖσκου τοῦ ἁγίου
 Γεωργίου καὶ καταλήγοντα εἰς τὸν δαίδαλον
 τῶν μονοπατίων. Διότι τ' Ἀναφιώτικα ἔχουν
 μονοπάτια ἢ καλλίτερον κλίμακας διὰ τῶν ὁ-
 ποίων συγκοινωνοῦσιν οἱ οἰκίσκοι. Ἀπὸ ὁποῖον
 δὴποτε μέρος ἀποπειραθῆς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ
 κέντρον τοῦ συνοικισμοῦ, ἐκ τῶν ἄνω ἢ ἐκ τῶν
 κάτω, ἀπ' ἀνατολῶν ἢ ἀπὸ δυσμῶν, θ' ἀναβῆς
 ἢ θὰ καταβῆς λίθινα σκαλοπάτια, στενὰ καὶ
 ἐξηρωμένα, ὀλισθηρὰ καὶ ἀνώμαλα. Ἐνῶ εἶσαι
 ὑψηλὰ καὶ θαυμάζεις ἐν ἐκστάσει τὴν περίξ θέαν
 καὶ ἀναπνέεις τὸν βαλσαμώδη ἀέρα καὶ ὁ θό-
 ρυβος τῆς πόλεως φθάνει συγκεχυμένος εἰς τὰς
 ἀκοὰς σου, κάμνεις ἐν βῆμα καὶ αἴφνης εὐρίσκε-
 σαι μεταξὺ δύο τοίχων, οἱ ἅποιοι μόλις σοὶ ἐπι-
 τρέπουν νὰ κινηθῆς. Ἐν ἀκόμη βῆμα καὶ ὁ
 θόρυβος τῆς πόλεως δὲν φθάνει πλέον μέχρι σοῦ,
 ἡ θεὰ ἐξαφανίζεται, τὸν βαλσαμώδη ἀέρα διά-
 δέχεται πολυώνυμος ὁσμὴ καὶ δὲν βλέπεις εἰμὴ
 ἐν τεμάχιον γαλανοῦ οὐρανοῦ, πολύτροπον καὶ
 σύμφυρμα οἰκοδομῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σου.
 Ὑπὸ τοὺς πόδας σου ἔχεις στενὰ καὶ ἐπικλινῆ
 σκαλοπάτια, ὀλισθηρὰ, διαρρέομενα ὑπὸ ὑγρῶν
 ποικίλων τὴν σύστασιν καὶ τὴν χροιάν· ἄλλοῦ ἐν
 κατωφερὲς καὶ πηλῶδες μονοπάτι ἐπὶ τοῦ ὁποῖου
 μόνον αἱ αἶγες θὰ ἐτόλμων ν' ἀναρριχηθῶσιν.
 Εἰς κάθε βῆμα εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ κύψῃς